

det 60de Aar, det bør ikke være en Naade og Barmhjertighed, men en Ret, man giver den fattige efter det 60de Aar, en Ret, der ikke er afhængig af nogen som helst.

Jeg kunde derfor hellere have ønsket, at dette Ussnit af Lovforslaget ikke var blevet knyttet som et Appendix til denne Fattiglovgivning. Men man veed jo, hvorledes Forholdene en Gang stille sig her, saa snart der er Tale om de fattige. Derksom mine Meningsfæller og jeg vilde have stillet os mod dette, vilde der have rejst sig et Kamskrig, og man havde sagt: Der kunne I se, naar vi ville gøre noget for de fattige, stemme de Herre Socialister imod det og ville ikke være med til at udrette noget. Sagen er kun den, at vi ville være med til at udrette noget endnu bedre, men ere vi ikke i Stand dertil, gaa vi med til det her foreliggende, ikke i den Stikfelse, som Flertallet har foreslaaet det, men vi stille et Vædringsforslag, som vi mene er mere rigtig i den Henseende. Dette Vædringsforslag gaar ud paa at yde de fattige den Understøttelse, der her er Tale om, uden nogen af de Betingelser, som Lovforslaget oprindelig foreslaar, undtagen dette, at de skulle være 60 Aar, og vi gaa med til at stille det paa denne Fattiglov, idet vi gaa ud fra den samme Tanke, som jeg har saaget ved at læse Regeringens Bemærkninger, at dette bliver dog en Fattigunderstøttelse, det bliver ikke paa nogen Naade og kan aldrig blive nogen Alderdomsforsørgelse, idet det i denne Tankeforbindelse ikke har noget som helst med Alderdomsforsørgelse at gøre. Men da Fattigvæsenet alligevel er forpligtet til at forsørge den gamle, udslidte Arbejder, naar han ikke er i Stand til at forsørge sig og sine længere, og det vil han ikke kunne være efter det 60de Aar, hvis det skal ske paa en nogenlunde menneskelig Naade, saa mene vi, at Fattigvæsenet efter den Tid kan betragte sig som staaende neutralt lige overfor denne Samfundsborgere og hans nærmeste og kan sige: Vi fordre ikke noget af dig, som Betingelse for det, vi skulle give dig i den Alder, du nu har, vi erkende, at Du har slidt og stræbt i Livet saa meget som muligt, og nu, da du ikke længere er i Stand dertil, give vi di dig denne Hjælp, ganske vist som Fattigunderstøttelse, men ikke med de Virkninger som ellers, for at du ikke skal føle dig ydmyget ved at modtage den. Med denne Motivering er det, at vi stille vort Vædringsforslag, fuldt bevidste, at det er Fattighjælp og ikke noget som helst andet, og at det ikke vil blive andet. Men ogsaa i den Forstaaelse og i den Betydning vil det blive modtaget af de gamle rundt om-

kring i Landet som en virkelig Smødetompen af den Træng, som de føle til at blive ordentlig forsørgede i deres Alderdom. Jeg vil derfor meget anbefale det høje Ting at stemme for det Vædringsforslag, som Vædringretallet har stillet til § 64 under Nr. 55. Vedtager man dette, vedtager man noget, som er godt overfor de fattige, og man foregriber ikke den Tanke, som i saa lang Tid har været oppe i alle Klasser af Befolkningen, om at ordne en Alderdomsforsørgelse for ubemidlede gamle, som ikke ere i Stand til at betale for sig selv, paa en saadan Naade, at vi kunne være bekendt at byde dem det. Man foregriber og løser paa ingen Naade dette Spørgsmaal ved at vedtage vort Vædringsforslag; men ved at vedtage det Vædringsforslag, Flertallet har stillet, er det min Overbevisning, at man kommer ind paa et Straaplan. Man vil her efter Flertallets Motivering have en billig og hensigtsmæssig Alderdomsforsørgelse til saadanne gamle, som ikke ere i Stand til at forsørge sig selv, og der vil blive Garanti for, at den ikke bliver for stor, fordi Kommunerne skulde yde Bidrag med til den, og de ville nok vide at holde igen, saa at det ikke bliver for meget. Det er dette fattige Standpunkt overfor de gamle, som vi maa se at komme hørt fra, og som jeg ikke haaber, at det høje Tings Flertal vil være med til at give Sanction.

Overfor de øvrige Vædringsforslag, som ere stillede til dette Ussnit, kan jeg i det væsentlige henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte. Vædringsforslaget Nr. 61 om den Hjælp, der efter Fattigbestyrelsens Støn af det offentlige maa ydes nogen til Lægehjælp, Lægemidler osv., er jo et Forslag, som vi have haft oppe ret tit. Ærede Medlemmer ville erindre, at det navnlig i de senere Samlinger er kommet frem, fordi mine Meningsfæller og jeg have forelagt Forslag hvert Aar i den Retning, indtil Fattigforslaget kom til at foreligge. Da gik det ind under Behandlingen af Fattiglovsforslaget, og det er mig selvfølgelig en Tilfredsstillelse at se, at det ærede Flertal har optaget det og foreslaaet at lade det gaa ind paa den almindelige Fattiglov. Det blev udtalt af et æret Medlem, den ærede Ordfører for Vædringretallet, at det vilde undergrave Sygekasserne. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem har Ret deri. Vi have haft Lejlighed til her i Salen at diskutere dette Spørgsmaal og at imødegaa hinanden derom, og jeg kan ikke forta, at ærede Medlemmer vedblivende kunne have det Syn paa Forholdene, som de hidtil have